

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17.12.2015r Sąd Rejonowy w Płocku oddalił wniosek wierzyciela Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec P. G..

Powyższe orzeczenie sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: uczestnik postępowania od dnia 19.10.2010r do dnia orzekania (z ponad dwumiesięczną przerwą w 2011 roku) pozostawał prezesem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., działającej w branży budowlanej. Wymieniona spółka nie dysponuje majątkiem ruchomym ani nieruchomością, nie ma gotówki ani pieniędzy zgromadzonych na rachunkach bankowych. W dniu 26.08.2010r powstała pierwsza zaległość ww spółki wobec wnioskodawcy z tytułu podatku od towarów i usług za lipiec 2010 roku. Przez kolejne miesiące powstawało dalsze zadłużenie. Łączne zaległości spółki wobec wnioskodawcy wynoszą 876.374,59 zł według stanu na dzień 31.08.2015r. Egzekucja administracyjna prowadzona przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna. Nadto dłużnik zalegał wobec innych wierzycieli, przy czym nie ustalono kiedy powstały pierwsze zaległości wobec tych podmiotów. Postanowieniem z dnia 3.09.2014r Sąd Rejonowy w Płocku oddalił wniosek wierzyciela Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o ogłoszenie upadłości (...) spółki z o.o., na podstawie art. 13 ust. 1 p.u.n..

Oddalając przedmiotowy wniosek sąd I instancji stwierdził, że przyznaje rację wnioskodawcy, iż P. G. jako prezes zarządu spółki (...) w P. nie wykonał ciężącego na nim obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości. Jednak oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wnioskodawca nie wykazał kiedy podstawy te istniały formalnie, tj. nie wykazał dokładnej daty niewypłacalności dłużnej spółki, rozumianej - zgodnie z literalnym brzmieniem art. 11 ust. 1 p.u.n. - jako dzień bezskutecznego upływu terminu wymagalności drugiego z kolei zobowiązania dłużnego podmiotu. Zdaniem Sądu dla ustalenia początkowej daty biegu terminu z art. 21 ust. 1 i 2 p.u.n. konieczne jest z reguły przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, albowiem określenie daty powstania stanu niewypłacalności wymaga analizy dostępnej dokumentacji księgowej dłużnika, a w szczególności zbadania struktury wymagalnych zobowiązań oraz ustalenia faktu ich ewentualnego niewykonania przez dłużnika. Wniosku o przeprowadzenie takiego dowodu wnioskodawca nie złożył, wobec czego nie sprostął obowiązkowi wskazania daty niewypłacalności dłużnika.

W odniesieniu do przesłanek z art. 374 ust, 2 p.u.n. Sąd stwierdził, iż celowe działanie osoby uprawnionej do reprezentacji dłużnika to takie działanie, które prowadzi do utraty przez przedsiębiorstwo zdolności spłaty zobowiązań lub też ta dalece posunięta beczynność, która prowadzi do niewypłacalności dłużnika. Odpowiedzialność związana jest

z doprowadzeniem do stanu niewypłacalności, nie jest natomiast konieczne aby upadłość dłużnika została ogłoszona lub nawet żeby był składany wniosek. Jeżeli wnioskodawca udowodni, że przedsiębiorstwo dłużnika stało się na skutek działań celowych lub rażącego niedbalstwa niewypłacalne, zakaz może być orzeczony. Jednak w ocenie Sądu I instancji wnioskodawca również tej okoliczności w niniejszej sprawie nie wykazał.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie przepisu art. 328 § 2 w związku z art. 361 i 13 § 2 kpc polegające na braku wskazania w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia przyczyn, dla których sąd faktycznie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej przedstawionym przez wierzyciela dowodom w zakresie winy i stopnia winy uczestnika (w niezłożeniu w ustawowym terminie wniosku o ogłoszenie upadłości, doprowadzeniu do niewypłacalności lub pogorszeniu sytuacji finansowej przedsiębiorcy), oraz skutków podejmowanych przez uczestnika działań (w szczególności obniżenia wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego i rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli) i ograniczenie się w zakresie tych przesłanek do ogólnikowych stwierdzeń, że okoliczności tych wierzycieli nie wykazał, mimo iż faktycznie we wniosku będącym przedmiotem sprawy została przedstawiona przez wierzyciela zarówno argumentacja jak i dowody w tym

zakresie. Ponadto Sąd ograniczył się w uzasadnieniu faktycznie wyłącznie do wyjaśnienia przyczyn oddalenia wniosku wnioskodawcy wyłącznie w zakresie art. 373 ust. 1 p.u.n. mimo żądania wnioskodawcy wnoszącego także na podstawie art. 374 ust. 2 p.u.n.,

2. naruszenie art. 233 § 1 kpc przez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów w zakresie przedstawionego przez wierzyciela

w rozpoznawanym wniosku materiału dowodowego, dotyczącego winy i stopnia winy uczestnika oraz skutków podejmowanych przez niego działań, co mimo wskazania dowodów w tym zakresie doprowadziło od uznania przez Sąd tych okoliczności za nieudowodnione,

3. naruszenie przepisu art. 244 kpc w związku z art. 13 kpc poprzez faktyczne (mimo zastrzeżenia o uznaniu przedstawionych przez wierzyciela dokumentów za wiarygodny materiał dowodowy i nie kwestionowania ich) odmówienie dokumentom urzędowym przedstawionym przez wierzyciela jako dowody w sprawie, wynikającej z tego przepisu wiarygodności i mocy dowodowej

w zakresie ustalenia daty powstania podstaw do ogłoszenia upadłości, momentu powstania opóźnienia w wykonaniu przez uczestnika obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, istnienia i stopnia winy uczestnika, oraz skutków podejmowanych przez uczestnika działań i w efekcie uznanie, że wierzyciel nie udowodnił powyższych okoliczności, a mógł je jedynie wykazać dowodem z opinii biegłego,

4. naruszenie przepisu art. 252 kpc w związku z art. 13 kpc i art. 6 kc poprzez faktyczne kwestionowanie przez Sąd dokumentów urzędowych wskazanych jako dowody we wniosku wierzyciela

w zakresie ustalenia daty powstania podstaw do ogłoszenia upadłości, momentu powstania opóźnienia w wykonaniu przez uczestnika obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, istnienia i stopnia winy uczestnika oraz skutków podejmowanych przez uczestnika działań, mimo że uczestnik nie zaprzeczał okolicznościom wynikającym z tych dokumentów i nie przedstawiał dowodów w tym zakresie i przyjęcie przez Sąd, że w sprawie powyższe okoliczności mogą być wykazane jedynie dowodem z opinii biegłego,

5. naruszenie przepisu art. 373 ust. 1 pkt. 1 p.u.n. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ustalenie opóźnienia

w wykonaniu wynikającego z tego przepisu obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości wymaga ustalenia jednej „początkowej” daty powstania podstaw do ogłoszenia upadłości,

6. naruszenie przepisu art. 373 ust. 1 pkt. 1 p.u.n. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w stosunku do członka zarządu, który rozpoczął pełnienie tej funkcji po powstaniu stanu niewypłacalności data opóźnienia w wykonaniu wynikającego z tego przepisu obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości biegnie od daty powstania podstaw do ogłoszenia upadłości ustalonej jako jedna „początkowa” data niewypłacalności,

7. naruszenie przepisu art. 373 ust. 1 pkt. 1 p.u.n. w związku z art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 1 p.u.n. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w sytuacji gdy zobowiązania dłużnika przekraczały 10% jego majątku nie zaszyły podstawy do ogłoszenia upadłości,

8. naruszenie przepisu art. 373 ust. 1 pkt. 1 p.u.n. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji wykazania przez wnioskodawcę przesłanek wynikających z tego przepisu,

9. naruszenie przepisu art. 374 ust. 2 p.u.n. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wymaga on wykazania jednej „początkowej” daty powstania niewypłacalności,

10. naruszenie przepisu art. 374 ust. 2 p.u.n. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy Sąd wskazywał na podnoszenie przez wierzyciela przesłanek wynikających z tego przepisu i uznał, że wierzyciel wykazał istnienie stanu niewypłacalności dłużnika,

11. naruszenie przepisu art. 11 ust. 2 p.u.n. poprzez jego niezastosowanie dla określenia momentu niewypłacalności dłużnika (...) spółka z o.o. w sytuacji, gdy wierzyciel wykazał przesłanki wynikające z tego przepisu,

12. naruszenie przepisu art. 21 ust. 1 p.u.n. w związku z art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 1 p.u.n. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w sytuacji gdy zobowiązania dłużnika przekraczały 10% jego majątku nie zaszyły podstawy do ogłoszenia upadłości.

Wskazując na powyższe uchybienia skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku na podstawie art. 386 § 4 kpc w związku z art. 13 kpc, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie pozbawienia P. G. prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres dziesięciu lat na podstawie art. 386 § 1 kpc

w związku z art. 13 kpc. Ponadto wnioskodawca żądał zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest zasadna i skutkuje uchyleniem zaskarżonego postanowienia oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy w wyniku przeprowadzonej kontroli instancyjnej uznał, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane bez rozpoznania istoty sprawy.

Wskazać należy, że nierozpoznanie sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 kpc zachodzi wskutek niewyjaśnienia i pozostawienia poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącego podstawą roszczenia. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15.01.2013r, III AUa 753/12). Przepis art. 386 § 4 kpc stanowi natomiast, że w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, sąd odwoławczy może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji, mimo przedstawienia przez wnioskodawcę niezwykle obszernego materiału dowodowego poczynił jedynie szczątkowe ustalenia faktyczne, ograniczające się do: okresu pełnienia przez uczestnika postępowania funkcji w organie zarządzającym dłużnika, nie dysponowania przez (...) spółkę z o.o. majątkiem na dzień 14.07.2014r, daty, od której zaczęły powstawać zaległości dłużnej spółki wobec wnioskodawcy i rozmiarów zadłużenia na dzień 31.08.2015r, bezskuteczności prowadzonej egzekucji administracyjnej, faktu posiadania przez dłużnika innych wierzycieli oraz oddalenia przez Sąd Rejonowy

w P. wniosku wierzyciela o ogłoszenie upadłości spółki (...) postanowieniem z dnia 3.09.2014r na podstawie art. 13 ust. 1 p.u.n.. Sąd Rejonowy nie czynił dalszych ustaleń faktycznych, a także zaniechał zbadania przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec P. G. z tej jedynie przyczyny, że uznał, iż niezbędne jest ustalenie dokładnej daty powstania niewypłacalności dłużnika, co może nastąpić przez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, o którego powołanie wnioskodawca nie wnosił. Stanowisko takie jest w ocenie Sądu Okręgowego nieprawidłowe. Nie można bowiem zgodzić się z twierdzeniem, iż w każdym przypadku rozpoznawania wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej musi zostać ustalona w sposób precyzyjny data powstania stanu niewypłacalności dłużnika, rozumiana jako dzień bezskutecznego upływu terminu wymagalności drugiego z kolei zobowiązania dłużnego podmiotu. Oczywiście mogą wystąpić sytuacje, w których zaistnieje konieczność wyznaczenia dokładnego dnia powstania stanu niewypłacalności, np. gdy wniosek o ogłoszenie upadłości został przez dłużnika złożony, a ewentualna zwłoka w złożeniu wniosku o upadłość może mieć znaczenie dla ustalenia stopnia winy czy skutków podejmowanych działań. Innym przykładem może być sytuacja, gdy od precyzyjnego ustalenia daty zaprzestania wykonywania wymagalnych zobowiązań zależy ocena czy doszło do upływu prekluzyjnego terminu

z art. 377 p.u.n., jak to miało miejsce w sprawie poddanej pod osąd Sądu Najwyższego, w okolicznościach której zapadło postanowienie z dnia 13.04.2011r, V CSK 320/10, powoływane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W niniejszej sprawie nie jest jednak niezbędne ustalenie dokładnej daty, w której uczestnik postępowania jako osoba reprezentująca spółkę (...) winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości. Nie budzi bowiem wątpliwości, w świetle dowodów przedstawionych przez wnioskodawcę, iż zaprzestanie regulowania wymagalnych zobowiązań spółki (wobec więcej niż jednego wierzyciela) nastąpiło już kilka lat temu,

i że przez ten czas uczestnik postępowania nie wywiązał się z obowiązku wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki. Przy tak długotrwałym i uporczywym ignorowaniu powinności wynikającej z art. 21 ust.1 p.u.n. nie ma istotnego znaczenia dokładna data, w której winno nastąpić złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika. Skoro bowiem termin na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości przez dłużnika był 14-dniowy, a wniosek nie został (przez dłużnika) złożony mimo upływu kilku lat od zaistnienia ku temu podstaw, to nie może budzić wątpliwości, że nastąpiło uchybienie terminowi, stanowiące jedną z przesłanek orzeczenia przedmiotowego zakazu. Dodać trzeba, że w niniejszej sprawie ocena zachowania przez wnioskodawcę terminu na złożenie wniosku o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, w kontekście brzmienia art. 377 p.u.n., nastąpiła poprzez odwołanie się do terminu liczonego od dnia oddalenia, na podstawie art. 13 p.u.n., wniosku (złożonego przez wierzyciela) o ogłoszenie upadłości dłużnika, zatem również i w tym kontekście nie jest niezbędne poszukiwanie precyzyjnej daty, w której dłużnik obowiązany był złożyć wniosek o upadłość. Jeżeli nawet zgromadzony materiał dowodowy nie dawałby podstaw do określenia dokładnej daty zaistnienia stanu niewypłacalności (...) spółki z o.o., to z pewnością na podstawie tego materiału możliwe jest ustalenie daty, co najmniej od której miało miejsce zaprzestanie regulowania wymagalnych zobowiązań wobec więcej niż jednego wierzyciela, a co za tym idzie – określenie kiedy zaistniały przesłanki do złożenia wniosku

o ogłoszenie upadłości przez dłużnika. Dokumentami pozwalającymi na poczynienie ustaleń w tym zakresie są zestawienia składane przez wnioskodawcę, gdzie wymieniono stany zaległości dłużnika wobec wierzycieli, na rzecz których egzekucję administracyjną prowadził Naczelnik Urzędu Skarbowego w P., wraz z okresami powstawania zadłużenia. Z drugiej strony podstawą dla ustaleń mogą być również wykazy sporządzone przez dłużnika na potrzeby wniosku V GU 36/14, których odpisy zostały załączone do akt niniejszej sprawy, wskazujące na daty wystawienia tytułów egzekucyjnych przeciwko dłużnikowi. Część

z tytułów została wystawiona już w początku 2011 roku (luty, marzec), zatem niewątpliwie jest, że już wtedy stan niewypłacalności dłużnika miał miejsce.

Ponadto jeżeli chodzi o ustalenie początkowej daty biegu terminu

z art. 21 p.u.n. nie sposób zgodzić się z Sądem Rejonowym, że jedynym sposobem ustalenia tej okoliczności jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości. W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziła w tym zakresie potrzeba zasięgnięcia wiadomości specjalnych, którymi by Sąd rozpoznający sprawę nie dysponował. Z racji przedmiotu spraw, jakich rozpoznawaniem sąd upadłościowy zajmuje się na co dzień - w jego kompetencjach leży możliwość samodzielnego ustalenia kiedy doszło do trwałego zaprzestania regulowania długów przez spółkę (...), w której uczestnik postępowania pełni funkcję członka zarządu. Pozwalają na to inne zgromadzone w sprawie dowody. Trafnie bowiem podnosi skarżący, iż przy ustaleniu zaistnienia stanu niewypłacalności oraz chwili zaistnienia tego stanu mają zastosowanie wszystkie zasady i przepisy prawa procesowego dotyczące postępowania dowodowego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13.05.2011r, V CSK 352/10).

Należy podzielić zarzuty apelacji także i w tym zakresie, w jakim skarżący podważał prawidłowość zakwestionowania przez Sąd Rejonowy dat niewypłacalności wskazywanych przez wierzyciela we wniosku. Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego podane przez wierzyciela daty nie wiązały się jedynie z powstaniem zaległości dłużnika wobec wnioskodawcy. Nieprawidłowe było stwierdzenie Sądu, iż wnioskodawca nie wskazał daty powstania zaległości dłużnej spółki wobec innych niż wnioskodawca wierzycieli, takich jak ZUS O/P., Państwowa Inspekcja Pracy w W., PFRON w W.. Naczelnik Urzędu Skarbowego

w P. prowadził jako organ egzekucyjny egzekucję administracyjną również na rzecz ww wierzycieli. Złożone przez niego dokumenty w postaci „stanów zaległości zobowiązanego” (m.in. na k. 156) pozwalają na wskazanie okresów zalegania przez spółkę (...) z płatnościami na rzecz innych niż wnioskodawca podmiotów. Przykładowo zadłużenie spółki wobec Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wiąże się z nieuiszczeniem należności za poszczególne miesiące 2010 roku – od kwietnia do grudnia, i za poszczególne miesiące 2011 roku – od stycznia do sierpnia, dla

których terminy wpłat przypadały w maju 2010 roku i w następnych kolejnych miesiącach. Już ta konstatacja jest wystarczająca do stwierdzenia, że w dacie powstania pierwszego zobowiązania spółki (...) wobec wnioskodawcy – dłużnik posiadał inne zobowiązania, których nie regulował terminowo. Wobec powyższego niezrozumiałym, i nie znajdującym oparcia

w zgromadzonym materiale dowodowym jest podważanie twierdzeń wierzyciela o istnieniu niewypłacalności spółki już w dniu 26.08.2010r

i nie dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie upływu terminu do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez uczestnika jako reprezentanta spółki (...), obliczonego od daty powołania uczestnika do składu zarządu spółki.

Trafne są również zarzuty skarżącego podważające prawidłowość konkluzji Sądu Rejonowego, iż wnioskodawca nie wykazał okoliczności związanych z zastosowaniem w sprawie art. 374 ust. 2 p.u.n.. Treść uzasadnienia Sądu I instancji w tym zakresie, ograniczająca się właściwie do jednego zdania, jest dalece niewystarczająca dla zrozumienia sfery motywacyjnej Sądu. Sąd Rejonowy nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych odnośnie do tego jakie były przyczyny gospodarcze powstania i narastania stanu niewypłacalności spółki (...), czy niewypłacalność ta wyniknęła na skutek działań bądź zaniechań uczestnika postępowania, nie została też dokonana kwalifikacja prawna zachowań P. G. w czasie, gdy pełnił funkcję prezesa zarządu spółki pod kątem istnienia i stopnia winy uczestnika.

Reasumując należy stwierdzić, że uzasadnione okazały się wszystkie zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa procesowego, a także zarzuty naruszenia prawa materialnego wyartykułowane w punktach 5 i 9. Co do pozostałych zarzutów naruszenia prawa materialnego – Sąd Okręgowy zarzutów tych nie podziela. Polegają one bowiem na przypisaniu Sądowi I instancji określonej argumentacji prawnej, której w istocie zabrakło w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Przyjęte bowiem przez Sąd I instancji aprioryczne założenie, że niezbędne jest – za pomocą dowodu z opinii biegłego - precyzyjne ustalenie daty powstania stanu niewypłacalności dłużnika reprezentowanego przez P. G. doprowadziło do zaniechania poczynienia szczegółowych ustaleń faktycznych, dających podstawy do zastosowania norm prawa materialnego, a w konsekwencji również do zaniechania dokonania kwalifikacji prawnej. Należy dodać, że w ocenie Sądu Okręgowego rozległy materiał dowodowy przedstawiony przez wnioskodawcę w sprawie stwarza wystarczającą podstawę poczynienia takich ustaleń i kwalifikacji.

Przesądza to o konieczności uwzględnienia apelacji wnioskodawcy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd orzekający, uwzględniając powyższe wskazania, winien poczynić ustalenia faktyczne w przedmiocie: zaistnienia i pogłębiania się stanu niewypłacalności spółki (...) w czasie, gdy uczestnik postępowania pozostawał prezesem zarządu tej spółki; działań uczestnika podejmowanych w kontekście zaprzestania regulowania wymagalnych zobowiązań spółki; ewentualnych skutków tych działań, a w szczególności obniżenia wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa dłużnika; rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli. Winien nadto rozważyć czy w przedmiotowym stanie faktycznym uczestnikowi postępowania można przypisać winę za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) w terminie określonym w art. 21 prawa upadłościowego i naprawczego, a jeżeli tak – ocenić stopień tej winy,

a następnie, stosownie do dokonanej oceny podjąć decyzję o ewentualnym zastosowaniu względem uczestnika sankcji z art. 373 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego. Dodatkowo Sąd I instancji powinien rozważyć, po dokonaniu szczegółowych ustaleń faktycznych na podstawie dostępnego materiału dowodowego, czy P. G. można przypisać winę kwalifikowaną w postaci działania umyślnego lub rażącego niedbalstwa w doprowadzeniu spółki (...) do niewypłacalności lub w pogorszeniu sytuacji finansowej spółki w okresie pełnienia przez uczestnika funkcji w zarządzie i czy uzasadnione jest żądanie wniosku

w oparciu o art. 374 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego.

Merytoryczne wyrokowanie w tej sprawie przez Sąd II instancji było w tym stanie rzeczy wykluczone, gdyż zakres koniecznego uzupełnienia sprawy, i to zarówno w zakresie jej stanu faktycznego, jak i niezbędnej kwalifikacji prawnej, jest znaczny. Ponadto gdyby Sąd Okręgowy po samodzielnym dokonaniu ustaleń faktycznych i przeprowadzeniu oceny prawnej doszedł do wniosku o zasadności żądania pozbawienia uczestnika prawa prowadzenia działalności gospodarczej oraz zastosował sankcję

z art. 373 p.u.n. – uczestnik zostałby pozbawiony możliwości domagania się skontrolowania w trybie instancji wymiaru (długości trwania) orzeczonego zakazu.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 4 kpc, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Płocku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108 § 2 kpc).

SSO Krzysztof SSO Mariola SSR Agnieszka Bujnowicz-

Wójcik Szczepańska Tomaszewska